

A stylized illustration of a woman with long, wavy blonde hair, wearing a dark red top. She is shown from the chest up, holding a paintbrush and painting on a canvas. The background is a vibrant pink and purple gradient. The title is written in large, white, hand-drawn letters over the illustration.

KAMOŠI,
FRAJERI
A SRDCE
PLÁTNE^{NA}

Kasie West

KAMOŠI,
FRAJERI
A SRDCE
PLÁTNE^{NA}

ĎALŠIE KNIHY
OD KASIE WEST:

Láska nie je lotéria
Frajer na záskok
Zabuchnutá v knižnici
P. S. Mám ťa rada
Hlas tvojho srdca

Kasie West

KAMOŠI,
FRAJERI
A SRDCE
PLÁTNE^{NA}

slovařt

KAMOŠI, FRAJERI A SRDCE NA PLÁTNE

Copyright © 2018 by Kasie West

Translation © Tereza Pospěchová 2021

Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kasie West: *Love, Life, and the List* ktorý vyšiel vo vydavateľstve Point, an imprint of Scholastic Inc. v New Yorku v roku 2018, preložila Tereza Pospěchová.
Zodpovedná redaktorka Jana Šulková
Editorka Katarína Škorupová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2021.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
ISBN 978-80-556-5154-5
www.slovar.sk

*Venujem Abby, ktorá tvrdo pracuje,
smeje sa na plné hrdlo a veľa sníva.
Si stelesnením radosti, a preto ťa zbožňujem!*

1. KAPITOLA

„Teplo alebo zima?“

„Teplo. Neznášam, keď mi je zima. To predsa vieš.“

Už len pomyslenie na chlad mi spôsobovalo zimomriavky, hoci bolo práve leto, čo zrejme inšpirovalo Coopera k položeniu tejto otázky. Bolo horúco. Tak veľmi horúco, že mi po zadnej strane nôh stekali kvapôčky potu. Už dobrých dvadsať minút sme stáli v rade na lístky do plážového kina. Nemohla som sa dočkať chvíle, keď konečne zapadne slnko a zdvihne sa jemný vánok.

Pokrútil hlavou.

„To veľmi dobre viem, skôr som mal na myslí, či by si chcela zomrieť radšej na podchladenie, alebo prehriatie organizmu?“

„Aké morbidne,“ našpúlila som pery. „Ale máš pravdu, sú to dve celkom rozdielne veci. Smrť z podchladenia je vraj milosrdnejšia.“

„A to ti kto povedal? Čo ťa navštevujú duchovia zamrznutých chudákov?“

„Áno. A dokonca každú noc. Keď už o tom hovoríme, aké prekliatie by si si vybral? Chcel by si radšej vidieť duchov alebo zombíkov?“

„Prekliatie? Tomu hovoríš *prekliatie*?“ stisol mi ramięno a zatriasol ním. „Podľa mňa ani jednu z možností nemožno považovať za prekliatie. Znie to úžasne. Bral by som oboje.“

„Lenže takto otázka neznela. Musíš si vybrať.“

„Tak potom volím duchov. Možno by mi prezradili, čo ma čaká v budúcnosti.“

„Duchovia predsa nepoznajú budúcnosť,“ namietla som, keď sme sa v rade na lístky pohli bližšie k stánku. Do šlapiiek sa mi dostal piesok, tak som ho odtiaľ vytriasla.

„Kto povedal?“

„Každý, Cooper. A okrem toho duchovia predsa poznajú iba minulosť.“

„Tvoji duchovia možno, Abby, ale moji duchovia majú veštecké schopnosti. Bude to paráda.“

Dievča stojace pred nami sa obrátilo a zoširoka sa na Coopera usmialo. Zrejme si myslelo, že je rozkošne očarujúci. A aj bol. Mohla byť asi v našom veku. Vlasy mala neďbalo zviazané do mierne rozčuchaného drdola a ja som premýšľala, akým zázrakom si ho niekto vie urobiť tak, aby vyzeral elegantne, nie iba ako strapatá guča vlasov.

„Ahoj,“ pozdravil ju Cooper. „Ako ide život?“

„Teraz už lepšie,“ zachichotala sa a otočila späť.

„Mňa si nevšímaj. Iba stojím vedľa chalana, s ktorým flirtuješ.“

Z tónu môjho hlasu jej muselo byť jasné, že len vtipkujem, ale Cooper mi aj tak zakryl dlaňou ústa a dodal:

„Je to moja najlepšia kamarátka. Iba kamarátka. A vraví, že tento chalan je voľný.“

Vyslobodila som si ústa a zasmiala sa, hoci tá časť „iba kamarátka“ nebola tak celkom moja voľba. V skutočnosti som presne pred rokom Cooperovi vyznala lásku. Poďľa jeho zaskočenej reakcie bolo viac než očividné, že je to poriadny trapas. Tak som to musela uhrať na vtip. Vtip, ktorého sa chytil ako topiaci slamky. Viac som to neriešila, pretože som nechcela zničiť naše priateľstvo. Bol tým najlepším priateľom na svete.

Spoza nás sa ozval známy hlas:

„Čo keby sme túto otázku nastolili inak: radšej by ste strávili ešte jeden večer so svojimi najlepšimi kamarátmi alebo by ste sa balili na niekoľkotýždňový celoletný výlet s rodičmi?“

Zvrtla som sa a tvár sa mi rozžiarila úsmevom.

„Nepoužívaj výraz *nastoliť otázku*, Rachel. Taký slovník má môj osemdesiatročný starký.“

Rachel stála za nami s rukami v bok a z tmavých očí jej sršali iskričky.

„Od neho som sa to predsa naučila. A má iba šesťdesiatosem.“

Štuchla som ju bokom a objala.

„Ako vieš, že sme hrali *Čo by si radšej?*“

„Nerobíme to hádam stále?“

„Nevedela som, že dnes prídeš,“ potešila som sa.

Našu malú skupinku tvorili štyria členovia: Cooper, Rachel, Justin a ja. Justin minulý týždeň odišiel so svojím cirkevným spoločenstvom na celé leto na misiu do Južnej Ameriky a Rachel mala zajtra odísť s rodičmi na cestu po Európe. Takže cez leto tu zostanem iba ja s Cooperom.

„Ani ja som to nevedela. Vráťme sa ale k mojej *nastolenej* otázke,“ odvetila Rachel. „Balenie alebo najlepší priatelia?“

„To je ťažké, Rach,“ odvetil Cooper. „Asi balenie.“

„Haha,“ štuchla ho do ruky.

Konečne sme boli na rade. Cooper sa postavil k stolu pod slnečníkom, ktorý počas leta každý piatok slúžil ako stánok na predaj lístkov.

Chlapec stojaci za pokladnicou sa ho opýtal:

„Ty si Cooper?“

„Áááno?“ zatiahol opatrne.

„Tamto dievča už za teba zaplatilo,“ kývol smerom k nedbalému drdolu. Dievčina stála pred nami a práve si to namierila k vstupu do kina. Musela ma počuť, keď som Coopera oslovila menom.

„A čo my?“ zvolala som a zavesila sa do Rachel.

Dievča sa na nás zaškerilo a zamávalo nám.

„Ty zradca,“ obrátila som sa ku Cooperovi. „Kde sú všetci tí džentlmeni, ktorí mi mali zasponzorovať piatkovú večernú zábavu?“ Zalovila som v plážovej taške, prehrabávajúc sa pomedzi uteráky a sveter, až kým som nenašla peňaženku. Rachel urobila to isté.

„Musíš viac zapracovať na svojom šarme,“ poradil mi Cooper.

„Som tá najšarmantnejšia osoba na svete,“ prehodila som si tašku cez plece a tá sa rozhodla ako kyvadlo.

„Šarm mi srší z každého póru.“

„Samochvála smrdí,“ podotkol Cooper. „Ak je to naozaj tak, potom to veľmi nefunguje.“

„Poďte si po môj prekypujúci šarm, chlapci!“ zakričala som na rad tiahnuci sa za nami.

„Strč si ten svoj šarm voľakde,“ ozvalo sa odkiaľsi zozadu.

Rachel ma odtiahla preč, zrejme sa cítila trápne. Cooper zamieril doľava k stánku s jedlom za zábranou.

„Dnes nás čaká drahé jedlo?“ spýtala som sa.

„Mám nejaké peniaze. Môžem si dovoliť desaťdolarový popkorn.“

„Neznášam ťa. Za trest ti ho celý zjem.“

Zasmial sa. „Predsa len prekypuješ šarmom, Abby Turnerová. Máš ho na rozdávanie.“

Poslala som mu vzdušný bozk.

„Ideme obsadiť naše obľúbené miesto. Ty sa postaraj o jedlo.“

„Rozkaz, šéfka.“

Ešte sme s Rachel nestihli ani poriadne vykročiť, keď som zbadala stáť v rade pred stánkom s jedlom dievča, ktoré kúpilo Cooperovi lístok. Mala som sto chutí poslať Rachel samu obsadiť nám miesto a pridať sa ku Cooperovi. Ale potom som si to rozmyslela. Nemusím predsa byť pri každom jeho flirte. To, čo som videla, mi bohato stačilo.

„Neuhádneš, čo vymysleli moji rodičia,“ spustila Rachel, keď som z tašky vytiahla uteráky a rozprestrela ich na našom mieste hneď vedľa zábran na pravej strane.

„Že nemusíš ísť s nimi a namiesto toho strávime leto spolu?“ opáčila som.

„Kiežby.“

„Ty rozmazanec, kto by sa sťažoval na deväťtýždňový výlet po Európe?“

„Výlet s mojimi rodičmi. Opakujem: s rodičmi! To nie je ako vybrať sa do sveta s kamarátmi. Budeme navštevovať hroby po predkoch a polia, na ktoré sa vycikal brat môjho prapraprastarého otca, alebo čo.“

„Ty máš predkov z Európy?“

„Niektorých. Myslela si si, že v Európe nie sú žiadni ľudia tmavšej pleti? Ale prosím ťa, Abby.“

„Nie, nejde o to, čo som si... Máš pravdu, som hlúpa. Čo teda vymysleli tvoji rodičia?“

„Že to bude výlet bez technológií.“

„Čo to znamená?“ sadla som si na uterák a zhodila z nôh šľapky. „Bez navigácie?“

„Bez telefónov.“

Vyvalila som oči.

„Nemôžeš si vziať telefón?“

„Nazvali to detox.“

„Ale to je týranie!“

„Súhlasím!“ usadila sa vedľa mňa. „Takže toto leto nesmieš robiť nič zaujímavé, pretože sa o tom nedozviem.“

„Neboj sa. Keď sa vrátiš, všetko bude po starom,“ odvetila som. „Opakujem: PO STA-ROM.“

„To je moja jediná nádej.“

Zaborila som si prsty do piesku a sledovala Coopera, ako sa k nám blíži s popkornom a fľašou vody v rukách. Blondé vlasy mal trochu zvlnené a vďaka odrazu posledných zábleskov slnečného svetla vyzerali ako svätožiara. Úsmev mu rozjasnil modré oči, a keď sa na mňa pozrel, nemohla som si pomôcť a tiež som sa usmiala.

„Ako bolo v maringotke s popkornom?“

„V maringotke? A ty sa smeješ Rachel, že má slovník ako osemdesiatročná?“

„Bla, bla, bla, hovor si, čo chceš.“

Sadol si vedľa mňa na žltobiely pruhovaný uterák a podal mi fľašu vody.

„Čo je to za odpad? Chcem kofeín.“

„Včera si mi tvrdila, že si s kofeínom navždy skončila. Dokonca si to povedala celkom dramatickým spôsobom a potom si dodala: *Dávaj na mňa pozor, Cooper.*“

„Čože?!“ zapištala Rachel sediaca po mojej lavici. „Včera si u mňa vypila aspoň štyri plechovky energetáku.“

„Psst,“ priložila som jej prst na pery. „To teraz nebudeme rozoberať.“

Cooper sa mi vysmial a Rachel mi odstrčila ruku.

„Čo si o mne myslíte? Že som *Wonder Woman*? Bože,“ otvorila som fľašu a napila sa.

„Volá sa Iris,“ oznámil Cooper a kývol smerom k stánku s jedlom a dievčaťu, ktoré mu kúpilo lístok.

„Ach jaj,“ Rachel zagúľala očami.

Venovala som mu falošne súcitné zahmkanie.

„Bozk smrti – meno, ktoré sa nedá skrátiť. Keby tak vedela, že prezradením svojho mena si u teba kompletne zničila šance.“

„Nedá sa preň vymyslieť žiadna skratka. To ju mám volať I?“ zamýšľal sa Cooper.

„Mohol by si sa zbaviť svojej lenivosti a jednoducho ju volať celým menom.“

„To nie je vec lenivosti. Je to o tom, po čom túžim vo vzťahu. Chcem svoju frajerku volať skratkou jej mena.“

Nahlas som si odfúkla.

„Viem, že ti to pripadá sexi, ale mylíš sa.“

Nabral si za hrst popkornu a pokrčil plecami:

„Keď vravíš.“

Nachvíľu som sa zamyslela.

„A čo tak Ris?“ Neviem, prečo som sa mu snažila pomôcť s novou potenciálnou frajerkou, no aspoň sa mi vďaka tomu – teda aspoň som si to nahovárala – darilo udupávať svoje vlastné city. City, o ktorých nevedel nikto okrem mňa... mojej mamy... a možno Coopera, aj keď som si stopercentne istá, že to moje minuloročné vyznanie lásky berie iba ako vtip.

„Ris sa mi páči,“ súhlasila Rachel a tiež si vzala za hrst popkornu z Cooperovho vedra.

„Hm,“ zamyslel sa, „to by mohlo fungovať. Ešteže som si vypýtal jej číslo.“

„To mne mala kúpiť lístok. Práve som jej u teba vybavila šancu,“ sledovala som, ako sa slnko vznáša na hranici medzi oceánom a oblohou a vzápätí sa začína ponárať.

„A čo vy dve?“ opýtal sa. „Aké sú vaše ciele vo vzťahoch?“

„Môj momentálny cieľ,“ začala Rachel, „je nájsť si nejakého talianskeho chlapca s dlhými kučeravými vlasmi a s takým výrazným prízvukom, že nebudem tušiť, o čom točí, ale bude sa skvele bozkávať, takže na tom vlastne ani nebude záležať.“

Zasmiala som sa.

„Bude to pred alebo potom, ako tvoji rodičia nájdu pole, ktoré kedysi označoval tvoj praprastrýko?“

„Určite predtým... a, samozrejme, aj potom. A čo ty, Abby?“ vyzvedala Rachel. „Aký by mal byť ten tvoj?“

Prevrátila som sa na brucho a ukazovák som kreslila do piesku.

„Určite by som chcela výtvarníka.“

„Ale čo ak bude lepší ako ty? Prečo by si chcela niekoho, kto vie robiť to isté čo ty?“ čudovala sa Rachel.

„Presne tak,“ súhlasil Cooper. „Nakoniec by z toho bola súťaž.“

„Len preto, že ty zo všetkého robíš súťaž, Coop, nemusia byť takí aj ostatní.“

„Vidíte, moje meno je dokonalé. Môže byť skrátene a výsledok je fenomenálny.“

„Neviem, či by som ho nazvala fenomenálnym, ale určite je to rozkošné,“ uznala som.

„To mi vlastne niečo pripomína,“ ozvala sa Rachel. „Niekoľko sa nedávno zaujímal o tvoje maľby. Pamätal si

ich z výstavy umeleckého ateliéru, ktorá bola pred koncom školy, a odvtedy ich nemohol dostať z hlavy.“

„Kto to bol?“

„Nepoznala som ho. Zastavil ma v Starbuckse. Asi vedel, že sa priatelíme.“

„Zaujímavé,“ povedal Cooper.

Zahryzla som si do pery a usmiala sa. Mala som chuť zakričať: *Pozri, Cooper, aj o mňa má niekto záujem. Nie som iba na smiech. Som umelkyňa.*

„A čo sa týka cieľov vo vzťahoch, nie je obdivovateľ tvojej tvorby rovnako dobrý kandidát na frajera ako výtvarník? Pretože ak áno, určite by si mala ísť s pánom tajomným na rande,“ pokračovala Rachel.

„Áno! To by si určite mala,“ vyhrkol Cooper.

„Obdivovateľ mojej tvorby je v tesnom závese za výtvarníkom. Ešteže si o ňom toho toľko zistila, Rachel.“

„To je zanedbateľná prekážka.“

Na obrovskom plátne pred nami začali premietiť film a z reproduktorov sa ozývala hlasná hudba.

Rachel sa ku mne naklonila.

„Musím ísť na vécko. O chvíľu som späť,“ pošepla mi do ucha a už jej nebolo.

Cooper sa tiež prevrátil na brucho a dotkli sa nám plecia. Vzápätí začal čosi čmárať vedľa mojej kresby v piesku.

„Toto leto budeme len ty a ja, drobec,“ povedal.

Poskočilo mi srdce. Toto už predsa máme za sebou, pripomenula som svojmu srdcu. Veď je to jeden z tvojich najlepších priateľov. Jedno leto s Cooperom Wellsom hádam zvládneme.

„Okej,“ načiahla som sa a dokreslila na jednu z jeho paličkových postavičiek kruh. „Ideš tento týždeň na preteky?“ spýtala som sa. Cooper jazdil na dunách na štvor-

kolke ako člen miestnej amatérskej skupiny, ktorú vytvorili nadšení milovníci štvorkoliek.

„V stredu. Očakávam ťa tam s veľkým transparentom, na ktorom bude stáť: *Cooper je jednotka.*“

„A čo ak budeš druhý? To by bolo trápne.“

Plecom štuchol do môjho.

„Dobre, dobre, budem tam. Kedy som tam nebola?“

„Väčšinou tam chodíš spolu s Justinom a Rachel, tak som si nebol istý.“

„Chodila som tam predsa aj bez nich.“ S Cooperom som sa zoznámila ešte v ôsmej triede ako prvá z našej štvorice. Odvtedy sme priateľmi. Rachel a Justin sa k nám pridali v prváku na strednej.

„To je pravda. A rozhodol som sa, že mi nosíš šťastie, preto musíš chodiť už navždy.“

„Sľubujem.“

Navždy budem Cooperovou fanúšičkou. Táto zúfalá myšlienka ma takmer prinútila vstať a niekam sa stratiť, aby som získala späť aspoň kúsok stratenej dôstojnosti. Ale potom sa na mňa usmial.

2. KAPITOLA

Ľez letné prázdniny som zvyčajne spávala tak dlho, ako Usa len dalo. Ale na druhý deň ráno sa do mojej izby cez poodchýlený záves predral dotieravý pásik svetla. Vstala som, podišla k oknu a zatiahla záves. Znova som sa schúlila pod perinu a vytiahla si ju až po uši. Neutlmilo to však vibrovanie telefónu na nočnom stolíku. Chcela som ho ignorovať, ale znova sa rozvibroval a už som nedokázala premôcť zvedavosť. Na obrazovke svietila správa od Rachel.

Nasledujúcich deväť týždňov odo mňa nedostaneš žiadnu správu. Táto je posledná.

A za ňou ďalšia: Čo si len bezo mňa počneš?

Viac si pospím.

Asi máš pravdu. Ja tiež. No čo ak sa mi zapáči byť bez telefónu?

Nie. To sa nesmie stať. A aj keby sa mi to zapáčilo, určite o tom nepoviem rodičom. Toľké šťastie by nepredýchali.

Usmiala som sa a počúvala si oči. Budeš mi chýbať! Opopáž sa mať nejakého talianskeho chalana radšej ako mňa.

Chcela som ti povedať to isté!

Som si istá, že nehrozí, aby sa mi v blízkej budúcnosti zapáčil nejaký taliansky chalan.

Vtipné. Mala som na mysli to chýbanie.

Ja viem. Šťastnú cestu. Ak sa ti podarí, zavolaj mi z telefónneho automatu. Myslíš, že tam čosi také stále majú?

Netuším. Ale zistíme to.

Hľadela som na telefón, ale už som k tomu nemala čo dodať, a tak mi stíchol v ruke. Bez Justina a Rachel sa leto bude hrozne vliecť. Môj palec sa rozbehol po obrazovke, akoby mal vlastnú hlavu, a náhle sa mi otvorila stránka, ktorú som si predtým označila ako obľúbenú. Prihláška na zimný program v inštitúte Wishstar Art. Program mojich snov. Program, o ktorom moja učiteľka umenia povedala, že dodá vážnosť mojim prihláškam na vysokú a zvýši moje šance dostať sa na naozaj dobrú výtvarnícku školu. Navyše to bol Wishstar. Mali úžasných lektorov a dala by som všetko na svete, len aby som tam mohla stráviť časť zimných prázdnin s výtvarníkmi. Určite by sme sa dva týždne učili nové techniky, pracovali by sme s rôznymi nástrojmi a počúvali iných výtvarníkov a ich príbehy o úspechu. Chcela som sa stretnúť s ozajstnými profesionálmi z odboru a posunúť sa ďalej v maľovaní – a toto by nepochybne bola skvelá príležitosť.

Po miliónty raz za posledný polrok som si prezrela stránku inštitútu. Znovu som si prečítala podmienky prijatia, ktoré sa vôbec nezmenili. Vek, skúsenosti, odporúčania a história výstav alebo predajov. Konečne som na to dostatočne stará. Spodná veková hranica na prijatie je sedemnášť rokov. Väčšina účastníkov sú vraj vysokoškooláci alebo starší, ale to ma neodradilo. Skúsenosti som

mala – portfólio plné malieb, ktoré môžem priložiť k prihláške. No pred odoslaním prihlášky som musela splniť ešte jednu podmienku: účasť na výstave alebo predaj diela. Nikdy som svoje maľby nevystavovala mimo školy. A doteraz som nič nepredala. Ale mala som plán. Táto myšlienka ma znova nadchla a usmiala som sa, zhodiac zo seba paplón.

Došuchtala som sa do kúpeľne, kde som sa skoro potkla o mamu ležiacu na zemi. Skrinka bola otvorená a šampóny, sprej na vlasy a čistiaci prostriedok na okná mala poukladané vedľa seba. V jednej ruke držala baterku a mierila ňou pod umývadlo, v druhej zvierala plieskačku.

„Mami, čo tu robíš?“ spýtala som sa.

„Už si počula o hnedom pustovníkovi?“

„Myslíš toho pavúka?“

„Áno. Iba som sa uistovala, či nejakého nemáš pod umývadlom.“

„Videla si tam nejaké pavučiny? Alebo vycicanú myš?“
čupla som si k nej, aby som lepšie videla, a nechtiac som zvalila fľašku kondicionéru.

„Nie, ale čítala som o jednej tínedžerke, ktorú znetvoril hnedý pustovník, keď sa načiahla pod umývadlo za šampónom s bylinkovým extraktom. A vtedy som si spomenula, že aj ty si sem odkladáš šampón s bylinkovým extraktom. Tak som si povedala, že to radšej skontrolujem.“

„Mami.“ Pozbierala som fľašky zo zeme a začala ich ukladať späť do skrinky. „Prestaň na internete čítať také hrozné príbehy a potom ich aplikovať do nášho života. Ak budem niekedy znetvorená, tak mojím vlastným, jedinečným spôsobom.“

Sadla si a prísne sa na mňa pozrela.

„Abigail, o takýchto veciach sa nežartuje.“